

아빠,
나 이 결
혼 안 할래요! **1**

ท่านพ่อ
ลูกไม่ยอม
แต่งงาน

홍희수
HONG HEESOO
เขียน
Yuna puck วาด

บทที่ ๐

การตายของตัวร้ายคนหนึ่ง

แม่ได้จากโลกนี้ไปก่อนแล้ว ส่วนพ่อซึ่งเป็นสมาชิกในครอบครัวเพียงคนเดียวก็ไม่เคยอยู่คู่หาสน์เลยสักวัน

ตั้งแต่ยังจำความไม่ได้ เธอก็ต้องใช้ชีวิตอยู่เพียงลำพังมาโดยตลอด

คิดถึงท่านพ่อจัง

เพราะคิดถึงสมาชิกในครอบครัวที่เหลือเพียงคนเดียว เธอจึงแอบไปหาผู้เป็นพ่อโดยไม่ให้ใครรู้ แต่ทว่าสิ่งที่เธอได้รับกลับมามีเพียงแค่การต้อนรับอันแสนเย็นชา

“มาที่นี่ทำไม”

“ละ...ลูก...”

ชายหนุ่มตุลุกสาวตัวน้อยที่ทำท่าทางเหมือนจะร้องไห้
ด้วยท่าทางแสนเย็นซา

“อย่าได้มาหาฉันอีก”

เธอไม่ได้คาดหวังตั้งแต่แรกอยู่แล้วว่าท่านพ่อจะยินดี
ต้อนรับ เพราะเขามักจะเย็นซาและไม่สนใจเธอเป็นประจำอยู่
แล้ว

อย่างไรก็ตาม ความทรงจำของการถูกปฏิบัติที่รุนแรง
กว่าที่คาดไว้ได้ทิ้งรอยแผลเป็นลึกในใจของเธอ

ท่านพ่อคงจะไม่รักฉันสินะ

เด็กน้อยเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วพร้อมกับสภาพจิตใจที่
ขาดวิน และแล้วก็ถึงวันที่เธอปรากฏตัวในแวดวงชนชั้นสูงเป็น
ครั้งแรก

วันนี้ก็ไม่มาอย่างที่คิดไว้จริงๆ ด้วย

งานเดบิวต์ถูกจัดขึ้นอย่างอลังการ แต่สุดท้ายท่านพ่อ
ก็ไม่มาร่วมงาน เด็กสาวถูกความโศกเศร้าถ้าโถมเข้าใส่ เธอ
ออกไปจากสถานที่จัดงานเลี้ยงในทันที

ไม่มาเพราะอายุที่ฉันยังขาดตกบกพร่องอยู่นั้นหรือ

ในตอนที่เรากำลังแอบร้องไห้คนเดียวโดยไม่ให้ใครรู้
อยู่ๆ ผู้ชายคนหนึ่งก็ปรากฏตัวขึ้นข้างๆ

“เลดี ทำไมถึงร้องไห้อยู่ล่ะครับ”

เขาเอ่ยถ้อยคำที่ฟังดูอบอุ่นและแฝงด้วยความสนใจ
เล็กน้อย

สำหรับชายหนุ่ม มันอาจจะเป็นความใจดีที่มีให้กับทุก
คน แต่ทว่าสำหรับเด็กสาวที่กระหายความรักมาเป็นเวลานาน
เขาเปรียบได้กับผู้ช่วยชีวิตคนหนึ่ง

หลังจากนั้นเป็นต้นมา เธอก็ตามติดชายหนุ่มไปทุกที่
ราวกับเงาและขอความรักจากเขาจนได้คบกันในที่สุด

“หากคุณต้องการสิ่งใด ฉันจะให้หมดทุกอย่าง เพราะฉะนั้น
คุณแค่รักฉันคนเดียวก็พอค่ะ”

แต่ความเป็นจริงกลับแตกต่างจากที่เธอต้องการ

“ผมไม่ได้ต้องการความรักจากคุณครับ เพราะผมรัก
องค์หญิง”

สำหรับหญิงสาวที่วาดฝันถึงวันแต่งงานกับเขาเรียบร้อยแล้ว
แล้ว มันก็คือการบอกเลิกดีๆ นี่เอง

สภาพจิตใจของเธออ่อนแรงลงอย่างบอกไม่ถูก เนื่องจาก
มันเป็นการบอกเลิกฝ่ายเดียวหลังจากที่พวกเขาคบหากันมา
เป็นเวลาถึงสามปี

“แม้แต่คุณ...ก็ยังไม่รักฉันไป ฉันให้อภัยไม่ได้”

ไม่กี่วันให้หลัง องค์หญิงที่เป็นคนแย่งเขาไป ได้ตี
เครื่องตีที่ใส่ยาพิษในงานเลี้ยงเข้าไปและกลายเป็นเจ้าหญิง
นิทรา

อย่างไรก็ตาม ปัญหาคือมีผู้คนจำนวนมากเห็นผู้ที่ยื่น
เครื่องตีแก้วนั้นให้

“สุดท้ายแล้ว คุณก็จะต้องทำร้ายองค์หญิงด้วยอย่างนั้น
เหรอครับ”

หญิงสาวส่ายหน้า ถึงแม้จะเกลียดที่องค์หญิงแย่งคนที่ตัวเองรักไป แต่เธอขอสาบานเลยว่าไม่เคยต้องการให้อีกฝ่ายตายเลย

ที่เธอส่งแก้วให้เมื่อสักครู่นี้ ก็เพียงเพราะองค์หญิงบอกว่ากระหายน้ำและขอให้ไปหยิบเครื่องดื่มมาให้หน่อยเท่านั้นเอง “ไม่ใช่ค่ะ ไม่ใช่ฉันจริงๆ นะคะ”

แต่กลับไม่มีใครเชื่อคำพูดของเธอเลย เมื่อพิจารณาจากพฤติกรรมตามปกติของเธอแล้ว พวกเขามั่นใจว่าเธอต้องเป็นคนใส่ยาพิษลงไปแน่นอน

เมื่อทุกคนต่างมั่นใจว่าเธอคือคนร้ายที่ลอบทำร้ายองค์หญิง องค์จักรพรรดิจึงออกคำสั่งด้วยความโกรธเกรี้ยว

“จับตัวนางชั่วร้ายนั้นไปขังคุกใต้ดินเดี๋ยวนี้!”

แต่ทว่าทุกคนกลับนิ่งเงียบและไม่มีใครกล้าก้าวออกมาเป็นคนแรก เพราะบุคคลที่นั่นกลัวเสียยิ่งกว่าองค์จักรพรรดิยืนอยู่ด้านหลังของเธอ

ท่านพ่อ...

ถึงแม้ว่าเขาจะทำตัวเย็นชาใส่ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังเป็นสมาชิกในครอบครัวเพียงคนเดียวของเธอ

บางทีเขาอาจจะเป็นผู้ที่ช่วยชีวิตเธอได้...

หญิงสาวรีบปรีเข้าไปบอกว่ามือของผู้เป็นพ่อที่ยังคงอยู่ในวัยหนุ่มด้วยน้ำตาคลอเบ้า

“ท่านพ่อ ลูกไม่ได้ทำอย่างนั้นจริงๆ นะคะ!”

แต่ในไม่ช้า ดวงตาของหญิงสาวก็ต้องเบิกโพลงด้วยความตกใจ เมื่อผู้เป็นพ่อสะบัดมือของเธอออก

ดยุกโพลเลนสะบัดมือของลูกสาว ก่อนจะหันไปจ้ององศ์จักรพรรดิพร้อมกับพูดว่า

“กระหม่อมจะนำตัวเธอไปเองพะย่ะค่ะ”

องศ์จักรพรรดิผู้เกรงกลัวต่อพลังเหนือธรรมชาติของเขา ซึ่งหลีกเลี่ยงได้แม้กระทั่งกาลเวลา กล่าวประชดประชัน

“ข้าจะไวใจเจ้าได้อย่างไร! เจ้ามีแผนตั้งใจหลอกข้าเรื่องคุกอย่างนั้นใช่ไหม!”

เสียงอันโกรธเกรี้ยวขององค์จักรพรรดิทำให้ดยุกโพลเยน
เปิดปากพูดต่อ

“ถ้ากระหม่อมนำตัวเธอไปขังไว้ในห้องแห่งเงา ฝ่าบาทก็
คงไม่มีทางเลือกอื่นนอกเสียจากต้องเชื่อใช้ใหม่พะยะค่ะ”

‘ห้องแห่งเงา’ หรือก็คือคุกที่ใช้กักขังนักโทษสถานหนักซึ่ง
กระทำความผิดที่ไม่สามารถลบล้างได้ มันเป็นห้องที่เวทมนตร์
ไม่ทำงานและไม่สามารถทำลายได้ด้วยดาบ

ที่นั่นมีชื่อเสียงในทางไม่ดีจนโจษจันไปทั่วว่าถ้าหากได้
เข้าไปแล้วจะไม่สามารถออกมาเห็นเดือนเห็นตะวันได้อีกเลย

ผู้ที่สามารถเปิดปิดที่นั่นได้ตามใจมีแค่เพียงเชื้อพระวงศ์
เท่านั้น ดังนั้นการที่ดยุกโพลเยนยอมให้เธอถูกกักขังอยู่ในห้อง
แห่งเงาในสถานการณ์เช่นนี้ จึงไม่ต่างอะไรกับการทอดทิ้ง
ลูกสาวตัวเอง

ทำไมถึงทำกับลูกแบบนี้คะ?

ความสิ้นหวังเข้าปกคลุมหญิงสาวขณะถูกฝ่ามืออันแสน
เย็นชาของผู้เป็นพ่อลากไปยังคุกใต้ดินอันหนาวเหน็บ

กลิ่นคาว อากาศที่หนาวเย็น และความชื้น

ภาพของคุณที่เพิ่งเคยได้สัมผัสเป็นครั้งแรกในชีวิตช่าง น่าสะพรึงกลัวเกินคำบรรยาย และจากในบรรดาคุณทั้งหมด สถานที่ที่น่ากลัวที่สุด ก็คือห้องแห่งงาที่มีบรรยากาศมืดมิด

บางทีเธออาจจะยังมีโอกาสก่อนที่จะได้เข้าไปในนั้น

หญิงสาวมองประตูที่เปิดอ้าออกราวกับปากของสัตว์-ประหลาดพร้อมกับอ้อนวอนผู้เป็นพ่อไปด้วย

“ท่านพ่อคะ ลูก...”

“เข้าไปซะ”

เธอเรียกพ่อด้วยความหวาดกลัว แต่สิ่งที่ได้รับกลับมามีเพียงน้ำเสียงอันแสนเย็นชา

น้ำตาของหญิงสาวซึ่งต้องเผชิญกับความเศร้าโศกที่ไม่อาจบรรยายได้ร่วงหล่นลงบนพื้น

ฉันทูกทอดทิ้งแล้วจริงๆ สินะ

ผู้เป็นพ่อถอดเสื้อคลุมออกและยื่นมันให้เธอพร้อมกับ
แอบส่งอะไรบางอย่างไปให้ด้วย ก่อนที่ดยุกโพลเยนจะผลักลูกสาว
ให้เข้าไปในคุก

“อดทนไว้”

น้ำเสียงอันแข็งกร้าวดังขึ้นพร้อมกันกับเสียงประตูที่ถูก
ปิดลง เพียงไม่นานก็เกิดแสงสว่างวาตเส้นเป็นวงกลมและมีรูป
เรขาคณิตปรากฏขึ้นภายในนั้น

มันคือเวทมนตร์อันแข็งแกร่งที่ใช้ในการปิดกั้นทางเข้าไว้

หญิงสาวยืนอย่างงุนงง ก่อนจะตรวจดูสิ่งที่พ่อยื่นมาให้
แล้วเธอก็ต้องตกอยู่ในความเศร้าอีกครั้ง

จะให้เอาสิ่งนี้ไปทำอะไรคะ? ให้ฆ่าตัวตายอย่างนั้น
หรือ?

ความรู้สึกที่ถูกทอดทิ้งชัดเจนเหมือนกับอากาศอันแสน
เย็นเยียบภายในคุก หญิงสาวกำกริชที่พ่อแม่มอบให้แน่นและ
ร้องไห้แบบไร้เสียง

ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร มีชายแปลกหน้ามาหาเธอซึ่งอยู่ในสภาพอ่อนเพลียจากความรู้สึกผิดหวังและความหวาดกลัว

ชายหนุ่มในชุดเกราะสีดำทมิฬเป็นทั้งเชื้อพระวงศ์ที่สามารถเข้า ๆ ออก ๆ ภายในห้องแห่งเงาได้ และเป็นทั้งองค์รัชทายาทผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือว่าเป็นพวกบ้าเลือดคลั่งสงคราม

“ฉันมาสอบสวนนักโทษที่ทำร้ายน้องสาวของฉันหลบไป”

องค์รัชทายาทมีความสัมพันธ์กับน้องสาวต่างแม่ไม่ค่อยดีเท่าไร จึงไม่มีทางมาเพื่อองค์หญิงอย่างแน่นอน บางทีที่เขามาเยี่ยมเยียนด้วยตนเองอาจเป็นเพราะชื่นชอบการทรมานเหมือนกับที่กล่าวไปเมื่อสักครู่ก็ได้

ยิ่งไปกว่านั้น ภาพขององค์รัชทายาทที่ปิดคลุมทั้งตัวด้วยเสื้อเกราะสีดำทมิฬตามข่าวลือก็ดูน่ากลัวเสียจนไม่อาจบรรยายได้

ในขณะที่หญิงสาวกำลังหวาดกลัว พวกผู้คุมนักโทษก็แจ้งอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงระมัดระวัง

“คือว่าฝ่าบาท ขอภัยพะยะค่ะ แต่ดูเหมือนว่าองค์-
จักรพรรดิจะยังไม่ทรงอนุญาตให้สอบสวนพะยะค่ะ”

องค์รัชทายาทหัวเราะรำไرتันที เสียงหัวเรานั้นฟังดู
น่าขบถชอบกลจนแม้กระทั่งพวกผู้คุมนักโทษยังกลัวจนตัวสั่น

“ทำไม กลัวว่าฉันจะฆ่านักโทษนั้นหรือ”

เกิดความเจียบงันขึ้นสักพักหนึ่ง เหมือนกับเป็นการ
ยอมรับอย่างเจียบๆ จากนั้นไม่นาน องค์รัชทายาทก็ทำลาย
ความเจียบนั้นลง

“ให้ฉันตัดหัวพวกแกก่อนสอบสวนนักโทษดีไหม?”

น้ำเสียงที่แผ่ไปด้วยความบ้าคลั่งทำให้พวกผู้คุมนักโทษ
ปิดปากเจียบสนิท องค์รัชทายาทแสยะยิ้มทันทีเมื่อเห็นอย่างนั้น

“ถ้าจะให้สารภาพความจริงออกมาก็คงต้องทรมานจน
เจียนตายสิ”

พูดจบ ศีรษะของเขาก็หันขวับมามองหญิงสาวทันที

“ฉันไม่ฆ่าเธอหรอก ไม่ต้องห่วง”

เธอหวาดกลัวยิ่งขึ้นกว่าเดิม เมื่อเห็นองครักษ์ทายาทพูด
เรื่องโหดร้ายเช่นนั้นได้อย่างไม่สะทกสะท้าน

จะทรมาณให้เจ็บปวดจนเกือบตายเลยอย่างนั้นหรือ...

ความจริงแล้ว มีข่าวลือหนาหูว่าองครักษ์ทายาทเคยสังหาร
พวกทหารของประเทศปฏิปักษ์จำนวนมากที่เขตชายแดน อีกทั้ง
ยังเคยได้ยืนยันว่าแม้กระทั่งคนสนิทยังถูกกำจัดทิ้งถ้าหากขัดความ
ต้องการของเขา

เขาคือพวกชอบกดขี่ที่ถูกครอบงำด้วยความบ้าคลั่ง

เธอชนลุกทันทีเมื่อได้ยืนยันว่าผู้ชายแบบนั้นจะมาสอบสวน
ตัวเอง

ถ้าจะให้คนแบบนั้นมาสอบสวน ตายไปยิ่งอาจจะดีเสีย
กว่า...

ในตอนที่สุดกลายเป็นอัมพาตเพราะความสิ้นหวังและ
ความหวาดกลัวจนไม่สามารถนึกคิดได้อย่างปกติ อยู่ๆ ภาพ
สุดท้ายของพ่อก็ปรากฏขึ้นในหัว

เธอเพียงแค่อ้อนวอนขอความรักจากเขา แต่สิ่งที่เขา
หยิบยื่นให้กลับกลายเป็นกริชสั้นเล่มหนึ่ง

แบบนี้ น่าจะดีกว่าสำหรับคนอย่างฉัน...

รอยต่างพร้อยเพียงหนึ่งเดียวของดุกุโพลเยน ตัวร้ายที่
ทุกคนต่างไม่สนใจใยดี

ภายในหัวของเธอเต็มไปด้วยถ้อยคำประณามต่าง ๆ
นานาที่ได้ยินมานับไม่ถ้วนในช่วงเวลาที่ผ่านมา

หญิงสาวหยิบกริชสั้นขึ้นมาและเผยแพร่ยิ้มที่แฝงไปด้วย
ความว่างเปล่า

คงจะเป็นการดีกว่าถ้าฉันหายตัวไป...

องค์กรฆาตยาทสัมผัสได้ถึงเค้าวางแปลกๆ จึงรีบยื่นมือ
ออกไป

“หยุดก่อน!”

เขาพยายามจะหยุดการจบชีวิตตนเองของหญิงสาว แต่
ทว่ากริชที่ผู้เป็นพอมอบให้กลับปักอยู่บนหน้าอกของเธอเสีย
แล้ว

หญิงสาวเลือกที่จะจบชีวิตของตนเองลงเช่นนั้นและ
นิยายก็หยุดเขียนลงตรงนั้น

เฮ้อ ถ้าได้รู้จนถึงตอนจบก็คงจะดี...

สุดท้ายก็ไม่ได้รู้ว่าใครคือผู้กระทำผิดตัวจริง

ฉันถอนหายใจด้วยความอึดอัด

“จู่เวเลียน”

‘จู่เวเลียน เอลอยด์ โพลเยน’

มันคือชื่อเดียวกันกับตัวร้ายที่ฉันกันต่าไปด้วยความ
อึดอัดใจเมื่อสักครู่นี้

“มีเรื่องอะไรถึงได้เรียกมาหะอครับ”

ท่าทางที่เขาเปิดฉากบทสนทนาโดยไม่รู้สึกผิดเลยสักนิด
มันดูหน้าไม่อายอย่างยิ่ง

ให้คนอื่นมารอตั่งสามชั่วโมงแท้ๆ แต่กลับพูดแค่นั้น
เหี้ยมอะ?

ฉันส่งเสียงต่อว่าชายหนุ่มทันที

“มาสายกว่าเวลานัดตั้งสามชั่วโมงเลยนะคะ”

ใบหน้าของเขาฉายแววแปลกใจเล็กน้อย ก่อนจะกลับไป
มีสีหน้าเป็นชาดังเดิม

“จูเวเลียน”

จูเวเลียน เขาเรียกชื่อนั้นออกมาอีกครั้งด้วยน้ำเสียงที่
ทุ้มต่ำกว่าเก่า

ไม่ใช่เรื่องแปลกที่เขาจะมีปฏิกิริยาเช่นนั้น เพราะนี่เป็น
ครั้งแรกที่ฉันพูดเป็นเชิงตำหนิเขา

“หรือฉันพูดผิดไปหรือคะ”

ฉันซึ่งเคยเป็นคนอ่านนิยายเรื่องนี้...ได้กลับกลายมาเป็น
จู่เวเลียน ตัวร้ายที่ถูกพระเอกทอดทิ้งและต้องตายในท้ายที่สุด

บทที่ 1

การจากลาอย่างปลอดภัยที่ประสบความสำเร็จ?

เดิมทีแล้วฉันเป็นเพียงแค่คนที่เตรียมงานธรรมดาทั่วไปซึ่งได้รับความยากลำบากจากปัญหาการจ้างงาน

ฉันมักจะอ่านนิยายทุกครั้งที่มีเวลาว่างก็จริง แต่มั่นใจว่าตัวเองเป็นคนขยันขันแข็งอยู่พอสมควร

ทั้งตั้งใจทำงานพาร์ทไทม์ ยกกระดับความรู้ความสามารถของตัวเอง และสอบจนได้ใบอนุญาตหลายอย่าง ไม่ว่าจะเป็นใบอนุญาตคอมพิวเตอร์ทุกชนิด ใบอนุญาตการชงชาหรือแม้กระทั่งการทำขนมปัง

แต่สุดท้ายแล้ว ทั้งหมดนั้นก็เป็นการเสียแรงเปล่า

ถ้ารู้ว่าตัวเองจะถูกรถชนระหว่างไปทำงานพาร์ทไทม์ ฉันก็คงจะใช้เวลาเพื่อตัวเองให้มากกว่านี้อีกสักหน่อย

ฉันเคยคิดอยู่หลายครั้งว่าถ้าได้เกิดใหม่จริงๆ ก็ขอให้
เกิดเป็นพวกชนชั้นสูงด้วยเถิด แต่สุดท้ายแล้ว ฉันดันได้เกิดใหม่
เป็นตัวร้าย แถมยังเป็นจูเวเลียนที่มีอายุขัยสั้นอีกด้วย

ปกติแล้ว คนที่ได้เกิดใหม่มักจะพยายามหลีกเลี่ยง
เดชแพลง แต่น่าเสียดายที่ฉันชื่อตรงกับต้นฉบับและทำตัว
เลวทรามกับผู้คนมากมายมาจนถึงตอนนี้

ถ้ารู้ตัวเร็วกว่านี้อีกหนึ่งก็คงดี

ทั้งหมดนี้เป็นเพราะฉันนึกความทรงจำของชาติก่อนออก
ได้ช้าเกินไป เมื่อสามวันก่อนเพิ่งจะถึงวันครบรอบที่คบกับเขา
ได้สองปีไปเอง

อยู่ๆ อติตอันน่าอัปอายที่ฉันเคยตามตีอิมคาอิลก็แวบ
เข้ามาในหัว ซึ่งการกระทำพวกนั้นนั่นแหละที่ทำให้เกิดเดช-
แพลงขึ้น

เพราะถ้ามีคนมาเข้าใกล้อิมคาอิลเมื่อไร ฉันจะตาม
กลิ่นแก๊สไม่หยุด

ไม่ว่าจะขว้างปาสิ่งของ พุดจากรุ่นแรงใส่คนแปลกหน้า เพื่อข่มขู่โทษฐานที่เข้ามาคุยกับมิคาอิล และในบางครั้งฉันก็เอา กระจกตัวเองมาอ้างเพื่อข่มขู่อีกฝ่ายด้วย

แม้แต่ตัวฉันเองยังมองว่ามันไม่ปกติเลย

การกระทำแย่งๆ ในช่วงเวลาที่ผ่านมาทำให้ฉันหรือก็คือ จูเวเลียนมีศัตรูจำนวนมาก

แต่ก็ยังโชคดีที่ตอนนี้ฉันยังไม่เคยมีเรื่องขัดแย้งกันกับ ตัวละครบางตัว อย่างเช่น องค์กรหญิงหรือองค์กรชทายาท

ต่อจากนี้ไป คงต้องระวังตัวหน่อยแล้ว

เมื่อนึกถึงอนาคตอันเลือนราง ฉันก็ถอนหายใจออกมา โดยไม่รู้ตัว

ทันใดนั้น เสียงทุ้มต่ำคล้ายกับกำลังถามอะไรบางอย่าง ก็ลอยเข้ามาในหู

“ใครที่มาสายเธอครับ?”

อยู่ๆ ฉันก็รู้สึกสงสัยกับคำถามของเขาขึ้นมา

ฉันเคยโกรธคุณด้วยเหรอ? ไม่น่าจะเคยนะ

นี่
มิกาอิลเป็นผู้ชายที่ฉันรักและเป็นพระเอกของนิยายเรื่อง

ถึงแม้จะมองเขาอยู่ แต่หัวใจของฉันกลับสงบเงียบเสีย
จนน่ากลัว ก่อนจะถูกแทนที่ด้วยความรู้สึกสิ้นหวัง

ก่อนหน้านี้ยังชอบเขามากอยู่เลย ไม่คิดเลยว่าจะรู้สึก
เฉยชาได้ในพริบตาเดียวแบบนี้

ในอดีต ฉันเคยเชื่อว่ามิกาอิลเป็นผู้ช่วยชีวิตและปรารถนา
ในตัวเขาอย่างมาก

ฉันเคยใส่ใจทุกคำพูดเล็กๆ น้อยๆ ของมิกาอิล เคยรู้สึก
กังวลใจเมื่อเห็นสีหน้าของเขาดูไม่ดีแม้จะเพียงเล็กน้อยก็ตาม

รวมถึงเคยกลัวว่าเขาจะทิ้งฉันไป...

แต่ความทรงจำในชาติก่อนที่ฉันต้องจัดการทั้งเรื่อง
ค่าเทอม การเรียน การหางาน และค่าใช้จ่ายด้วยตัวคนเดียว
ทำให้นิสัยของฉันเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

“ไม่ต้องมีผู้ช่วยชีวิตอะไรนั่นก็ได้ เพราะอนาคตของฉัน
ฉันจะเปลี่ยนมันด้วยตัวเอง

ฉันนึกถึงการตระหนักรู้ของตัวเองและพูดว่า

“ไม่ได้โกรธค่ะ”

เพราะไม่อยากจะเสียเวลาไปกับการทรมานความรู้สึกให้กับ
คุณอีกต่อไปแล้ว

เมื่อฉันพูดขึ้นพร้อมกับกล้ากลืนความคิดในใจลงไป
มีคาอิลจึงหันมาจ้องฉันด้วยสีหน้าหงุดหงิดเล็กน้อย

“จู่เวเลียน”

ถึงแม้ว่าความสัมพันธ์นี้จะเริ่มต้นขึ้นจากความต้อดึงของ
ฉัน แต่นี่ก็เป็นปีที่สองแล้วที่ฉันคบกับเขา ดังนั้นเพียงแค่ได้ยิน
เสียง ฉันก็รู้ได้แล้วว่ามิคาอิลคิดอะไรอยู่ในใจ

“อย่าลืมนะครับว่าความสัมพันธ์ของพวกเราอาจจะ
เห็นห่างด้วยเรื่องแค่นั้นก็ได้”

เขาพูดจาอ้อมค้อมอย่างสุภาพ มันไม่ใช่การขอร้อง แต่เป็นคำเตือนว่าอย่าทำให้รำคาญใจไปมากกว่านี้ต่างหาก

ฉันมองมิคาอิลพร้อมกับคลีย์มอย่างไร้เดียงสาเหมือนที่
ทำเป็นประจำ

แต่มันต่างจากปกติตรงที่ครั้งนี้ฉันไม่ได้ฝืนยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่มาจากความจริงใจทั้งสิ้น

“ฉันไม่มีทางโมโหเพราะเรื่องแค่นั้นหรอกค่ะ แค่อัลดน
นิดหน่อยเอง”

ฉันพูดประโยคนั้นออกไปอย่างหน้าด้านๆ เพื่อคลาย
บรรยากาศอันน่าอึดอัด แต่ดูเหมือนว่าคำพูดติดตลกนั้นจะทำให้
มิคาอิลอารมณ์เสียยิ่งกว่าเก่า เห็นได้ชัดจากที่เขาทำหน้าตา
เคร่งเครียดเสียขนาดนั้น

“อัลดนนั้นหรือ? ไม่สมกับเป็นคุณเลยนะครับ”

เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่และจ้องฉันด้วยดวงตาสีทึบ
ที่เต็มไปด้วยความเหน็ดเหนื่อย

“แล้วคุณเรียกผมมาด้วยธุระอะไรครับ”

ท่าทางที่เกลียดชังกันอย่างชัดเจนทำให้ฉันถอนหายใจ
ออกมาโดยอัตโนมัติ

แต่มันก็สมควรแล้วที่เขาจะไม่โห เพราะฉันขัดจังหวะการ
ฝึกของเขาแค่ครั้งสองครั้งเสียที่ไหน

ฉันตัดสินใจยอมก้มหัวให้มิกาอิลก่อน เพราะเคยทำเรื่อง
ไม่ดีกับเขาไว้เยอะในอดีต

“มิกาอิล วันนี้ฉันอยากให้คุณ...”

“คุณบอกว่าจะใช้เวลาไม่นาน แต่มันทำให้ผมเสียเวลาไป
มากแล้ว เลิกทำแบบนี้สักทีเถอะครับ”

ฉันระเบิดหัวเราะหลังจากที่เขาพูดแทรกขึ้นมาก่อนฉัน
จะพูดจบประโยค แต่มิกาอิลก็ไม่สนใจแม้แต่น้อย

“ถ้ามันไม่ใช่เรื่องสำคัญ ฉันก็คงต้องขอตัวก่อนครับ”

ว่าแล้วเซียว ดูจากที่เขาลุกขึ้นจากที่นั่งเหมือนปกติ มัน
หมายความว่าเขาคงไม่อยากจะอยู่กับฉันอีกต่อไปแล้ว

ถึงแม้ว่าเขาจะทำตัวเสียมารยาท แต่เป็นศัตรูกับเขาซึ่ง
เป็นพระเอกของนิยายเรื่องนี้ไปก็ไม่มีอะไรดีขึ้นมา

“ฉันขอเวลาคุณไม่นานค่ะ”

“แต่เห็นทีผมคงต้องขอตัวก่อน เพราะมีการฝึกที่สำคัญ
รออยู่”

ความโมโหพุ่งปรี่ขึ้นมาทันทีที่ได้สบประสานกับสายตา
อันไร้เยื่อใยคู่ นั้น

*คนอะไรใจแคบชะมัด! บ้าอำนาจให้มันน้อยๆ น้อย
เถอะ แค่อำนาจที่เนี่ยนะเสียเวลา*

ฉันอุตส่าห์บอกไปล่วงหน้าแล้วว่าขอเวลาคุยด้วยตั้งแต่
เมื่อสามวันก่อน เพราะกลัวว่าจะเป็นการรบกวนงานของเขา
พอถึงวันนี้ที่นัดกันก็นั่งรอในห้องพักของหน่วยอัศวินประจำ
ราชวงศ์อีกตั้งสามชั่วโมง

เขาให้ความสำคัญกับเวลาของตัวเอง แต่กลับไม่สนใจ
เวลาของฉันเลย

ใช่แล้ว ตอนนี้นั้นไม่มีเหตุผลที่ต้องทนกับเรื่องอะไร
แบบนี้แล้วนี่

ฉันเบาเสียงลงและพยายามสร้างบรรยากาศ

“นั่งลงก่อนเถอะค่ะ ฉันขอเวลาแค่แป๊บเดียวเท่านั้น”

“ผมว่าผมพูดชัดเจนแล้วนะครับว่าไม่ได้”

เขาน่าจะยังมองว่าตัวเองเหนือกว่าในความสัมพันธ์ของ
พวกเรา น้ำเสียงที่ถูกเปล่งออกมาจากริมฝีปากได้รูปนั้นจึง
ทิ่มตำรากับข่มขู่

ต้องทำลายความเข้าใจผิดของเขาทิ้งให้ได้

“ท่านพ่อของฉันน่าจะทราบแล้วว่าพวกเราจะมาพบกัน
ในวันนี้ ดังนั้นถ้าหากคุณกลับไปเร็วผิดปกติ มันจะไม่ดูแปลก
หรอกค่ะ”

เมื่ออ้างท่านพ่อผู้เป็นบุคคลที่เขาทั้งเคารพนับถือและ
เกรงกลัวในเวลาเดียวกันขึ้นมา สีหน้าของมิคาอิลก็เริ่มตึงเครียด
ในทันที

“ผมจะฟังแค่ห้านาทีเท่านั้นนะครับ”

เขาว่าพลังนั่งลงแต่โดยดี เพราะแม้กระทั่งอัศวินผู้เก่งกาจ
ยังเกรงกลัวซอร์ดมาสเตอร์เพียงหนึ่งเดียวแห่งจักรวรรดิ

รู้งี้น่าจะเอาท่านพ่อมาอ้างตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้ว

พอนึกถึงตัวเองในอดีตที่พยายามทำทุกทางเพื่อเอาใจ
เขามาโดยตลอด ฉันทก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้

เหนื่อยเปล่าจริง ๆ ไม่คิดเลยว่าจะมีหนทางที่ง่ายถึงขนาดนี้
อยู่ด้วย...

ทันใดนั้น น้ำเสียงอันแข็งกระด้างก็ดังขึ้น

“มีอะไรน่าหัวเราะขนาดนั้นหรือครับ”

ความไม่พอใจปรากฏเต็มใบหน้าของมิคาอิล แต่ฉันไม่
สนใจเพราะไม่ได้ต้องการให้เขาชื่นชอบอีกต่อไปแล้ว

“ระยะเวลาสองปี พวกเราได้ใช้เวลาร่วมกันค่อนข้างนาน
พอสมควรเลยนะค่ะ”

ฉันเริ่มด้วยการเกริ่นแบบซึ่งๆ เล็กน้อย แต่เขาคงคิดว่า
ฉันกำลังจะบอกรักอีกครั้ง จึงพูดแทรกขึ้นมาด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ

“เรียกผมมาเพื่อที่จะพูดแค่นี้เหรอครับ”

การที่มีคาถิลพูดแค่นั้นและไม่สนใจจะฟังฉันเลย แสดง
ว่าเขาจะไม่ชอบอยู่กับฉันจริงๆ

ถ้าเขาหัดอดทนอีกหน่อยก็คงได้ของขวัญไปแล้ว

อันที่จริง ฉันเองก็รู้สึกเจ็บแปลบในใจอยู่เหมือนกัน
แต่ถึงอย่างนั้นบนใบหน้าก็ยังคงรอยยิ้มการค้าซึ่งได้มาจาก
ประสบการณ์ตอนทำงานพาร์ทไทม์

“ต่อจากนี้ไป คุณจะไม่ต้องมีเรื่องยุ่งวุ่นวายอีกแล้วค่ะ”

“หมายความว่ายังไง”

ฉันถึงกับขมวดคิ้วเมื่ออีกฝ่ายลดความสุภาพลง

ถึงฉันจะเป็นตัวต้นเหตุของปัญหา แต่การทำอย่างนั้น
ก็เกินไปหน่อยไหม

ใจจริงแล้ว ฉันอยากข่มขู่อีกฝ่ายว่า ‘นายถูกไล่่ออกตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ฉันจะไปบอกให้ท่านพ่อทราบ’ และแสดงความขมขื่นของอำนาจให้เห็นมากกว่าเสียอีก

แต่นอกจากท่านพ่อของฉันจะไม่มีทางไล่ลูกน้องได้ บังคับบัญชาซึ่งเป็นที่รักออกแล้ว การเป็นศัตรูกันกับมิคาอิล ยังมีแต่จะทำให้ฉันเสียเปรียบ

เพราะเขายังมีนางเอกของนิยายเรื่องนี้ที่จะกลายเป็น ภูมิหลังที่แข็งแกร่งของเรื่อง

ไม่สร้างศัตรูเป็นสิ่งดีที่สุดแล้ว เพราะเป้าหมายของฉัน คือการมีชีวิตอยู่อย่างเรียบง่ายและยาวนาน

ฉันทบทวนการตัดสินใจของตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า ก่อนจะ เปิดปากพูดอย่างช้า ๆ

“หมายความว่าฉันจะปล่อยคุณไปค่ะ”

คำพูดของฉันทำให้ดวงตาของอีกฝ่ายเบิกโพลงสั๊กพัก ก่อนจะค่อย ๆ สงบลง

ริมฝีปากของเขาขยับขึ้นเหมือนกับไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่
เพิ่งได้ยิน

“ไร้สาระ คิดว่าผมจะเชื่อเรื่องนั้นนั่นหรือ”

ฉันถอนหายใจออกมาโดยอัตโนมัติเพราะการพูดจา
เห็นแก่ตัวของเขา ทั้งๆ ที่ฉันพูดความจริง

พูดไปก็เสียเวลาเปล่า

ตอนนี้ฉันไม่มีอะไรจะพูดแล้วจึงลุกขึ้นจากที่นั่ง

“ถ้าไม่อยากจะเชื่อก็ไม่ต้องเชื่อค่ะ เพราะฉันบอกไปชัดเจน
แล้วว่า จะเลิกกับคุณ”

ในจังหวะที่กำลังจะหันหลังกลับไป น้ำเสียงเย็นชาที่ตั้ง
แทรกขึ้นมากลางคัน

“ก็ได้ ผมจะลองเชื่อคุณสักครั้ง แต่ต่อจากนี้ไป อย่าได้
โผล่มาให้เห็นหน้าอีก”

คำพูดที่เหนือความคาดหมายทำให้มุมปากของฉันยกยืม
ขึ้นมา

เลิกกันอย่างปลอดภัยได้สำเร็จแล้วหรือเปล่านะ?

ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม มิคาอิลยอมรับการบอกเลิกของฉันแล้ว อย่างไรก็ตามแทนที่จะรู้สึกเสียดาย ฉันกลับรู้สึกโล่งใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

เป้าหมายของฉันในตอนนี้คือการใช้ชีวิตอย่างมีความสุขและสนุกกับชีวิต

ถึงแม้ว่าท่านพ่อจะไม่สนใจฉัน แต่การที่เขาเป็นอย่างนั้นแหละที่ทำให้ฉันสามารถใช้ชีวิตพุ่งเพื่อได้โดยไม่ถูกพร่าบ่น

ไหนๆ เรื่องราวก็ลงเอยอย่างนี้แล้ว ปล่อยให้ท่านพ่อไปสนุกกับการใช้ชีวิตก็ฟังดูไม่เลวเหมือนกัน

พอได้จินตนาการถึงอนาคตที่มีความสุข ฉันจึงอารมณ์ดีขึ้นมาและหันกลับไปมองมิคาอิลพร้อมกับรอยยิ้ม

“ขอโทษสำหรับที่ผ่านมานะคะ ขอให้มีความสุขค่ะ”

ฉันอวยพรให้เขาจากใจจริง ก่อนจะกลับหลังหันไปอีกทาง

ปกติแล้ว ฉันมักจะสวมรองเท้าสวยๆ ที่ใส่ไม่ค่อยสบาย
เท่าไรมาเจอมิคาอิลเสมอ แต่รองเท้าที่ฉันใส่วันนี้เป็นเพียง
แค่รองเท้าสันเตี้ยธรรมดา

ไม่รู้ว่า เป็นเพราะรองเท้าใส่สบายหรือเปล่า

ฉันถึงเดินออกจากตรงนั้นได้อย่างสบายใจและไม่มีเขี้ยว
หลงเหลืออยู่แม้แต่หน่อย

ขอโทษสำหรับที่ผ่านมานั้นหรือ?

มิคาอิลเผยรอยยิ้มเยาะ ขณะจ้องมองแผ่นหลังของ
หญิงสาวที่เดินไกลออกไป

ไร้สาระ คงจะเล่นละครเพื่อเรียกร้องความสนใจอีกสิทำ

เขามั่นใจว่าอีกไม่นานเธอจะต้องหันหลังกลับมาหาตัวเอง
แน่นอน แต่หญิงสาวกลับเดินไกลออกไปเรื่อยๆ โดยไม่แม้แต่จะ
หันหน้ากลับมามอง ผิดกับที่เขาคาดการณ์ไว้

มิคาอิลกำหมัดแน่นทันทีที่เห็นเธอเดินออกจากห้องพัก
ไป

ไปจริงหรือ

‘จูเวเลียน เอลอยด์ โพลเยน’

หญิงสาวที่งดงามจนน่าหลงใหล แต่ก็น่าสงสารที่ป่วย
เป็นโรคทางจิต

เขาถูกเธอตามตื้อไม่ห่างโดยอ้างว่าเป็นความรักตลอด
สองปีที่ผ่านมา

จูเวเลียนพยายามตามไปทุกที่ที่เขาไป พอเขาพูดคุยกับ
ใครที่ไร เธอก็มักจะแสดงความเป็นปรปักษ์ต่ออีกฝ่ายทุกที่ และ
เธอจะมีความสุขมากเมื่อเขาหันมาสนใจ แม้จะเพียงแค่อเล็กน้อย
ก็ตาม

ใช่แล้ว เธอเหมือนกับหมาบ้าตัวหนึ่ง หมาโง่ที่กระดิกหาง
ให้ถึงจะถูกผลักไสและวิ่งเข้ามาอดอ้อนถึงอีกฝ่ายจะแสดงท่าที
เกลียดชัง

เหตุผลที่มีคาอิลยังอดทนกับจูเวเลียนอยู่ทั้งๆ ที่รำคาญ เป็นเพราะความสนใจที่ได้รับจากดยุกโพลเยนผู้เป็นพ่อของเธอ และบุคคลที่เขาเคารพนับถือ

“นายคือมีคาอิลสินะ”

และเพราะเขาเข้าใจแล้วว่าถ้าอยู่ด้วยกันกับจูเวเลียน หญิงสาวที่น่ารำคาญ คนอื่นๆ จะไม่กล้าเข้ามายุ่งด้วย

แล้วทำไมอยู่ๆ ถึงเกิดเปลี่ยนใจขึ้นมา?

มีคาอิลเกิดความสงสัยขึ้นในใจและผลอกำหนดแน่นอนโดยไม่รู้ตัว

ตอนนี้ผู้หญิงคนนั้นได้หายไปจากชีวิตโดยสมบูรณ์แล้ว ถึงเขาจะรู้สึกโล่งใจ แต่ก็รู้สึกแปลกในเวลาเดียวกัน

ตอนนี้เขาไม่จำเป็นต้องไปเจอผู้หญิงที่น่ารำคาญนั้นอีกแล้ว

มีคาอิลคิดเช่นนั้นพลางสลัดความคิดน่าเบื่อออกจากหัว แต่ทว่า...

“บัดซบ”

แม้จะพยายามลืมหำไร ภาพก็ยังคงติดตาอยู่เหมือนเดิม

“ขอโทษสำหรับที่ผ่านมานะคะ ขอให้มีความสุขค่ะ”

ใบหน้าที่ยิ้มแย้มราวกับโล่งใจของเธอ

**อ่า ไม่ได้หายใจล่องแบบนี้มานานแล้ว รีบกลับขึ้นไป
พักผ่อนที่ห้องดีกว่า**

ในจังหวะที่กลับเข้ามาในคฤหาสน์หลังจากแยกกันกับ
มิคาอิล ฉันได้บังเอิญเจอกับใครบางคนเข้าที่ประตูหน้าคฤหาสน์

เขาคือชายหนุ่มรูปงามผู้ซึ่งเป็นคนถ่ายทอดยื่นผมสีเงิน
และดวงตาสีฟ้ามาให้กับฉัน แต่ไม่ได้ถ่ายทอดยื่นรูปร่างหน้าตา
อันงดงามมาให้ด้วย

ไม่รู้เป็นเพราะเขาแก่ช้ำหรือเปล่า จึงทำให้ดูเหมือนเป็น
พี่น้องกับฉันเสียมากกว่า

ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไปเรื่อยๆ ไม่นานอาจจะถึงวันที่ฉันดูแก่กว่าเขาก็ได้

“ท่านพ่อ กลับมาแล้วหรือคะ”

เขาหันมามองฉันด้วยสายตาไม่สนใจทันทีที่ฉันเอ่ยคำทักทายเสียงสดใสแตกต่างกับความรู้สึกภายในใจ

นี่เป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่ฉันได้ทักทายท่านพ่อซึ่งเป็นสมาชิกในครอบครัวเพียงคนเดียวอย่างอ่อนหวานแบบนี้

“อย่าได้มาหาฉันอีก”

หลังจากถูกท่านพ่อปฏิเสธในสมัยเด็ก ฉันจึงเริ่มพูดทักทายเขาก่อนแค่เฉพาะตอนมีธุระเท่านั้น แต่ตอนนี้ฉันมีเหตุผลที่เสริมทำเป็นกล่าวทักทายเขาอย่างสนิทสนม

เพราะฉันอยากมีความสุขขึ้น

หลังจากความทรงจำในชาติที่แล้วกลับคืนมา ฉันตระหนักได้ถึงความจริงที่สำคัญบางอย่าง

ความจริงที่ว่า...ไม่ว่าฉันจะร้องขอความรักเท่าไร ท่านพ่อ
ก็สามารถทิ้งฉันได้ทุกเมื่อ

สำหรับเขาแล้ว ฉันที่ยังคงบกพร่องในหลายๆ ด้านคง
เป็นแค่เพียงสิ่งน่าอับอายที่ต้องปกปิดเอาไว้เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ถึงจะไม่ได้ได้รับความรักจากเขา ฉันก็ได้
ตัดสินใจแล้วว่า จะหาความสุขให้ตัวเองจากที่อื่นแทน

ใช่แล้ว ความสุขก็คือเงินยังงี้ล่ะ!

แน่นอนว่าฉันยังพอมีจิตสำนึกอยู่บ้าง จึงไม่ค่อยมีความ
โลภเท่าไรนัก

แค่ที่ดินเล็กๆ ในชานเมือง ทรัพย์สินสมบัติเล็กๆ น้อยๆ
และยศไวกานต์ หนึ่งในยศถาบรรดาศักดิ์มากมายที่พ่อก็
น่าจะเพียงพอ

เพียงแค่นั้น ฉันก็น่าจะสุขสบายไปทั้งชาติแล้ว

ตอนนี้ฉันไม่มีความคิดที่จะร้องขอความรักจากท่านพ่อ
แล้ว แต่ในเมื่อตัดสินใจที่จะสูบเงินเขา การรักษาความสัมพันธ์

ไว้ให้ได้จึงเป็นเรื่องสำคัญ เพราะถ้าหากความสัมพันธ์อยู่ในระดับแยเหมือนต้นฉบับ เงินน่าจะตกไม่ถึงฉันสักซิลเวอร์เดียว

ด้วยเหตุนั้น ฉันจึงเผยแพร่ยืมการค้าเต็มใบหน้า

“ท่านพ่อต้องคุมการฝึกจนถึงตอนนี้ น่าจะเหนื่อยน่าดูเลยนะคะ”

แต่ท่านพ่อของฉันไม่ตอบอะไรกลับมา เหมือนกับที่คิดไว้จริงๆ

ให้ตายสิ พูดแค่คำเดียวมันจะเป็นจะตายเลยหรือไง

ความจริงแล้ว ฉันเองก็เป็นคนเหมือนกันจึงอารมณ์เสียอยู่ไม่น้อย แต่เพราะไม่ได้โดนเมินอย่างนี้เพียงแค่ครั้งสองครั้งจึงพอทนไหว

“รีบขึ้นไปพักผ่อนเถอะคะ ลูกก็จะขึ้นไปเหมือนกัน”

และในตอนที่ฉันบอกลาและกำลังจะขึ้นไปในห้องของตัวเองซึ่งอยู่ชั้นสองนั่นเอง

“วันนี้ไม่มีการฝึกเสียหน่อย”

คงเป็นเพราะไม่ได้ยินเสียงที่ถูกเปล่งออกมาอย่าง
แผ่วเบามานานมากแล้ว จึงทำให้ฉันรู้สึกไม่คุ้นหูและคิดว่าหู
ผาดไปเอง

หือ ท่านพ่อตอบกลับฉันนั้นหรือ

ฉันสับสนอยู่สักพัก ก่อนจะกัดฟันแน่นหลังจากเข้าใจ
สิ่งที่เขาพูดเมื่อสักครู่นี้

มิคาอิล ไอ่หมอนั้น! ไหนบอกว่าต้องรีบไปเพราะมีศึกใน
โกหกกันนั้นหรือ?!

เขาคิดจะสลัดความผูกพันที่มีอยู่ทิ้งจวบจนวินาทีสุดท้าย
เลยนั้นหรือ ชักจะทำเกินไปแล้วนะ

ใจจริงแล้วฉันอยากจะด่ามิคาอิลเดี๋ยวนี้นี้ แต่ต้องทำใจ
ร่วมๆ ไว้ก่อน

ใจเย็นไว้जूเวเลียน มันเป็นเรื่องผ่านไปแล้ว ลืมมันไป
ดีกว่า

ประสบการณ์ในการมีชีวิตที่สองกับการทำงานพาร์ทไทม์
มามากมายเป็นแรงผลักดันที่ทำให้ฉันไม่โกรธง่าย ๆ

ฉันนึกถึงอดีตที่เคยเจอลูกค้าแย ๆ ขึ้นมาพร้อมกับพยายามควบคุมสีหน้าให้เป็นปกติ ผ่านไปไม่นาน ท่านพ่อก็พูดต่อว่า

“วันนี้กลับมาเร็วนะ”

อ่า จะว่าไปก็ใช่

ปกติแล้ว ฉันมักจะเอาแต่สะกดรอยตามมิคาอิลจนกลับตึก ๆ ดื่น ๆ แต่วันนี้ฉันตรงกลับมาที่คฤหาสน์ทันทีหลังจากบอกเลิกกับเขา ทำให้กลับมาถึงคฤหาสน์ไววกว่าปกติพอสมควร

ควรบอกความจริงเลยดีไหมนะ?

แม้แต่ในต้นฉบับ ท่านพ่อก็ดูเหมือนจะไว้วางใจมิคาอิล ในฐานะผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาเป็นอย่างมาก ทั้งเรียกเขามาย่อย ๆ ทั้งอำนวยความสะดวกให้เขา และปฏิบัติกับเขาอย่างเข้าอกเข้าใจกว่าปกติ

มีแต่ฉันที่เป็นแค่ลูกที่ไร้ประโยชน์ ไม่แน่ว่าท่านพ่ออาจจะแต่งตั้งให้เขาเป็นผู้สืบทอดเลยก็ได้

ฉันกระตุกยิ้มออกมา

ถ้าเป็นเมื่อก่อน ฉันคงจะลอบสังเกตดูท่าทีของท่านพ่อ และไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยทักทาย เพราะกลัวว่าจะพูดอะไรผิดไป และทำให้เขาเกลียดเข้า แต่พอได้ความทรงจำของชาติที่แล้ว กลับคืนมา ฉันจึงตระหนักได้ว่า...

ไม่ว่าจะพยายามร้องขอความรักจากเขาเท่าไรก็เปล่าประโยชน์

ฉันจึงเข้าไปในดวงตาสีฟ้าเหมือนของตัวเองพร้อมกับพูดอย่างซัดถ้อยซัดคำ

“พวกเราเลิกกันแล้วค่ะ”

ถึงจะไม่เอ่ยชื่อ แต่เขาน่าจะรู้ดีว่าคนที่ฉันพูดถึงนั้นคือใคร เพราะใบหน้าที่คุณตึงเครียดของท่านพ่อเป็นหลักฐานชั้นดี

“ทำไมถึงเลิกล่ะ”

เป็นคำถามสั้นๆ แต่รุนแรง

แต่ก็พอจะเข้าใจได้ เพราะถ้าหากท่านพ่อได้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาที่มีความสามารถมาเป็นลูกเขย ก็คงจะไม่จำเป็นต้องกังวล

ปัญหาเรื่องผู้สืบทอดอีกต่อไป เขาคงโมโหที่ฉันทำให้แผนนั้น
ล้มเหลวไปกลางคันสินะ

อย่างไรก็ตาม การคบใครสักคนเป็นเรื่องที่ฉันควรจะได้
จัดการเอง

“ลูกไม่อยากใช้ชีวิตทั้งชีวิตไปกับคนที่ไม่ชอบลูกค่ะ”

เขาขมวดคิ้วนี้หน้าอย่างแรงทันทีที่ฉันพูดจบ สายตา
ของท่านพ่อเยือกเย็นราวกับกำลังตำหนิฉันอยู่

ถึงจะรู้สึกตกใจ แต่มันไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกเจ็บปวดไปมาก
กว่าเดิม เพราะตอนนี้ฉันไม่ใช่เด็กน้อยที่จะเจ็บปวดเพราะคำพูด
ที่บอกว่าอย่ามาหาอีกต่อไปแล้ว

“ท่านพ่อคะ ลูกอยากแต่งงานกับคนที่รักลูกค่ะ เพราะว่า
ลูกอยากมีความสุข”

อันที่จริง ฉันตั้งใจว่าจะเป็นโสตไปตลอดชีวิต แต่บิดเบือน
ความจริงไปอย่างนี้น่าจะดีกว่า

เพราะถ้าหากอยู่นอกสายตาท่านพ่อเหมือนกับใน
ต้นฉบับ ท่านพ่ออาจจะยึดกริชใส่มือฉันเมื่อไรก็ได้

เมื่อก่อนนี้ฉันไม่รู้เลยว่า การไม่ได้รับความสนใจดียิ่งกว่า การถูกทอดทิ้งอย่างโหดร้ายเสียอีก

ลูกจะอยู่อย่างเงิบๆ ไม่รบกวนใจท่านพ่อเลยคะ เพราะฉะนั้นช่วยปล่อยปละละเลยอย่างที่เคยทำมาตลอดด้วย นะคะ

เมื่อก่อนฉันอาจจะเคยร้องไห้ด้วยความเสียใจ แต่ตอนนี้ ฉันไม่รู้สึกอะไรอีกแล้ว รวากับว่าอะไรบางอย่างที่อยู่ในตัวฉัน มันแห้งเหือดไปหมดแล้ว

ฉันมองดูท่านพ่อที่หันหลังกลับไปโดยไม่ตอบอะไร กลับมา

เขาคงจะไม่อยากคุยกับลูกสาวผู้หน้าสมเพชและไม่ได้ตั้งใจอีกต่อไปแล้วสินะ

แต่ถึงอย่างนั้น ฉันก็ไม่ได้รู้สึกรู้สาอะไรเพราะเขาไม่ได้ เมินฉันอย่างนี้แค่ครั้งสองครั้ง

ฉันทอดสายตามองแผ่นหลังของท่านพ่อแล้วถอนหายใจ ออกมาด้วยความโล่งใจ

เฮ้อ อยากรีบกลับไปนอนบนเตียงไวๆ จัง

อาจเป็นเพราะมีเรื่องที่ต้องทำมากมายถึงได้อยากรีบกลับไปพักผ่อนเร็วๆ

เมลิสซา สาวใช้ประจำตัวบุตรสาวของดยุกโพลเยนวิตกกังวลจนกลืนน้ำลายดั่งเอือก

สายบังเหียนที่คุณหนูเคยใช้หายไปงั้นหรือ...

พอเห็นว่าช่วงสองสามวันมานี้ คุณหนูดูอ่อนโยนเป็นพิเศษประหนึ่งอารมณ์ดี เธอจึงได้พักหายใจหายคอนิดหน่อยแต่ดันเกิดเรื่องเลิกรากับเซอร์มิคาอิลอีกเสียได้...

เป็นข่าวคราวที่เหนือความคาดหมายจริงๆ

เป็นเรื่องใหญ่แล้วสิ

จูเวเลียน บุตรสาวของดยุกโพลเยนเป็นหญิงสาวที่งดงาม แต่ในขณะที่เดียวกันก็อารมณ์แปรปรวนหนักจนยากที่จะรับมือไหว

เมื่อใดที่รู้สึกไม่พอใจ เธอจะแหกปากโววายด้วยความ
หงุดหงิดและพุดจากรุ่นแรงในบางครั้ง

บรรดาสาวใช้เคยเห็นมาหมดแล้ว ไม่ว่าจะเป็นตอนที่
คุณหนูขว้างปาถ้วยชาราคาแพงจนแตกหรือฉีกเสื้อผ้าที่ตัดเย็บ
มาด้วยความยากลำบากทั้งๆ ที่ทุกคนจึงต้องใช้ชีวิตอยู่บนความ
วิตกกังวลเสมอ และคิดว่าสักวันหนึ่ง ตัวเองอาจจะลงเอยในสภาพ
เดียวกันกับสิ่งของพวกนั้นก็ได้อีก

เมลิซีนซึ่งเป็นสาวใช้ประจำตัวของจูเวเลียน เปิดปากพูด
อย่างระวังเพื่อไม่ให้กระทบจิตใจของคุณหนูมากที่สุดเท่าที่จะ
ทำได้

“คุณหนูคะ เดี่ยวดิฉันเปลี่ยนชุดให้ค่ะ”

เมลิซีนกลืนน้ำลายอีกใหญ่ด้วยความกังวล ทันทีที่ดวงตา
สีฟ้าซึ่งเป็นประกายจตุรมุขมองตรงมาที่ตัวเองอย่างไม่สนใจ
อะไร

ฉันทพูดอะไรผิดไปหรือเปล่า?

แต่แล้วรอยยิ้มจางๆ ก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของคุณหนู

ถึงแม้จะเห็นมาสองสามวันแล้ว แต่สายตาของเธอก็ยังคงจับจ้องราวกับถูกสะกด

พอยิ้มแล้วสวยมากเลย

เมลิสินเหม่อมองจู่เวเลียนอยู่อย่างนั้น

“ไหนบอกว่าจะเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ไง แล้วทำไมถึงยังยืนนิ่งอยู่อีกล่ะ เมลิสิน”

พอเธอรู้ตัวอีกที รอยยิ้มได้จางหายไปจากใบหน้าของคุณหนูแล้ว

หลังจากตั้งสติได้ เมลิสินหน้าซีดเป็นไก่ต้มทันทีที่นึกออกว่าตัวเองทำอะไรลงไปบ้าง

ทำยังไงดี เผลอทำตัวให้โดนตำไปแล้ว

หยาดเหงื่อผุดขึ้นบริเวณต้นคอ ความรู้สึกที่กลัวจนทำอะไรไม่ถูกทำให้เมลิสินไม่กล้าเงยหน้าขึ้น

ทันใดนั้นเอง น้ำเสียงอันสดใสก็ดังขึ้นเหนือศีรษะของ
เธอ

“เมลิซีน ช่างเรื่องเสื้อผ้าไปก่อน ไปเตรียมน้ำให้ฉันอาบน้ำ
หน่อยสิ”

น้ำเสียงของหญิงสาวทำให้อีกฝ่ายคิดว่าตัวเองหูฟาด
เพราะเป็นน้ำเสียงที่ไม่มีความเป็นชา ความหงุดหงิด หรือ
แม้กระทั่งความโกรธเกรี้ยวแฝงอยู่แม้แต่ชนิดเดียว

เมลิซีนหันไปมองคุณหนูผู้งดงามของตัวเองด้วยแววตา
สงสัยใคร่รู้

รอยยิ้มที่งดงามราวกับดอกไม้บานสะพรั่งปรากฏขึ้นบน
ใบหน้าของจูเวเลียนทันทีที่สายตาสบประสานกัน

“อ้อ แล้วก็ช่วยเตรียมสบู่สำหรับแช่ตัวที่ดีต่อการนอน-
หลับไว้ให้ด้วยนะ ฉันรู้สึกเหนื่อยๆ ก็เลยอยากเข้านอนเร็ว
สักหน่อย”

“ค่ะ เดี่ยวดิฉันจะเตรียมสบู่กลิ่นลาเวนเดอร์ไว้ให้ค่ะ”

ดูเหมือนว่าเธอจะตั้งสติได้พอดี คราวนี้เมลิสันจึงตอบกลับ
ได้อย่างทันควัน ถึงจะยังมีการลังเลอยู่นิดหน่อยก็ตาม

ทำไมอยู่ๆ คุณหนูถึงเป็นอย่างนี้กันนะ? ไม่ชินเลยแฮะ

ถ้าถามว่าปกติแล้วเธอมองว่าคุณหนูเป็นคนอย่างไร?
ก็คงต้องตอบว่าเป็นคนที่ไม่ค่อยน่าคบหาเท่าไร เพราะถึงแม้
จูเวเลียนจะไม่เคยลงไม้ลงมือทำร้ายร่างกาย แต่ก็ชอบพูดจา
ทำร้ายจิตใจเป็นประจำ

“ฉันจะรอจนกว่าจะเตรียมเสร็จนะ สู้ๆ”

จูเวเลียนพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ก่อนจะเดินผ่านเมลิสัน
เข้าไปในห้องพร้อมกับคำพูดให้กำลังใจแทนคำพูดเสียดแทง
อย่างที่ทำเป็นประจำ

เมลิสันเหม่อมองประตูที่ถูกปิดลงและเข้าไปเซมาเหมือนกับ
ชาวอ่อนแรงกะทันหัน

“พี่เมลิสัน! เป็นอะไรไหมคะ”

เซลลาซึ่งเป็นสาวใช้ผู้ช่วยเอ่ยถามด้วยความตกใจ แต่
เธอยื่นมือขึ้นมาห้ามไว้เสียก่อน

“ไม่เป็นไร เต๋ยวฉันไปเตรียมน้ำให้คุณหนูอาบเอง เธอไปเตรียมเสื้อผ้าเถอะ”

เมลิสินสั่งเซลลาแล้วลูบหน้าอกตัวเองเบาๆ

นึกว่าจะโมโหเสียอีก...วันนี้คุณหนูทำตัวแปลกกว่าปกติแฮะ

จูเวเลียนที่เมลิสินรู้จักมักจะขว้างปาสิ่งของเวลาที่อารมณ์ไม่ดี ส่งเสียงกรีดร้องโวยวายและทำให้บรรยากาศดูน่ากลัว

แต่ตลอดทั้งวันนี้ จูเวเลียนกลับมีปฏิกริยาในแบบที่เธอไม่เข้าใจและผิดกับที่คาดการณไว้

เหมือนกับเป็นคนละคนอย่างไรอย่างนั้น

พอคิดอย่างนั้น หญิงสาวก็ขนลุกซู่ไปหมดทั้งตัวอย่างไม่มีสาเหตุ แต่เมลิสินก็พยายามทำให้จิตใจสงบลง

เลิกคิดอะไรไร้สาระดีกว่า แค่ทำงานตัวเองให้ดีก็พอ

แต่ไม่นาน ใบหน้ายิ้มแย้มของคุณหนูที่ได้เห็นเมื่อสักครู่นี้
ก็พลันปรากฏขึ้นในหัวต่างจากที่ตั้งใจไว้

เพราะไม่มีแรงหรือเปล่านะ ถึงได้ดูหน้าสงสารแปลกๆ ...

เมลิสินครุ่นคิดอยู่อย่างนั้นสักพัก ก่อนจะถอนหายใจและ
ยกมือขึ้นมาตบหน้าตัวเองเบาๆ

นี่ฉันคิดอะไรอยู่เนี่ย มีสติได้แล้ว

เมลิสินตั้งปณิธานอย่างแน่วแน่แล้วว่าจะไม่ทำตัวเซ่อซ่า
ต่อหน้าคุณหนูเป็นอันขาด

การอาบน้ำเป็นสิ่งที่น่าอภิมรณใจอย่างมาก

เพียงแค่ได้แช่ตัวในน้ำอุ่นๆ ผสมสบู่กลิ่นหอมหวาน
ความคิดทั้งมวลก็ปลิวหายไปจนหมดสิ้นแล้ว

แต่ไม่รู้เป็นเพราะเพิ่งสะสางเรื่องที่ตั้งตารอมาตั้งสามวัน
เสร็จเรียบร้อยหรือเปล่า ฉันถึงได้รู้สึกเหนื่อยล้าเป็นพิเศษ

แฮ็ เข้านอนท้งๆ ที่ยังไม่อาบน้ำเลยดีไหมนะ

ฉันคิด แต่ไม่นานก็ต้องหยุดความคิดนั้นลง

ฉันรู้สึกละเอียดใจอยู่ไม่น้อยที่เพิ่งมารู้ตัวเอาป่านนี้ ว่าที่
ผ่านมาฉันทำตัวแยๆ ใส่พวกสาวใช้มาโดยตลอด

ถ้าไม่ได้ทำตัวแยอย่างนั้นตั้งแต่แรกก็คงจะดีไม่น้อย แต่
ฉันดันมารู้ตัวเมื่อสายไปเสียแล้ว และถึงแม้จะเปลี่ยนมาทำดี
ด้วยตอนนี้ก็คงดูเป็นคนที่ไม่มีความจริงใจสักเท่าไร

ด้วยเหตุนั้น ฉันจึงตัดสินใจแล้วว่า

ต่อจากนี้ไปฉันจะไม่ทำตัวแยๆ อีก

ฉันพยายามเปลี่ยนความคิดและรอแล้วรอเล่าจนหา
ออกมาหลายครั้ง

อ่า จะสลบแล้ว ทำยังไงดี

ในตอนที่ฉันกำลังครุ่นคิดว่าจะยกเลิกคำสั่งดีใหม่ ถ้า
หากรอต่อไปอีกห้านาทีแล้วยังเตรียมไม่เสร็จอยู่นั่นเอง

ก็อก ก็อก

เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นพอดี

“คุณหนูคะ เตรียมน้ำสำหรับอาบเสร็จแล้วค่ะ”

“อืม โอเค”

ตบเสร็จ ฉันจึงลุกขึ้นจากเก้าอี้เพื่อเดินไปยังห้องอาบน้ำ แต่ไม่รู้เป็นเพราะง่วงมากหรือเปล่า ถึงได้หาวออกมาไม่หยุด

ฉันอ้าปากหาวหอดจนมีน้ำตาไหลออกมาจากหางตา

อ่า ง่วงมากเลย ถ้าเป็นอย่างนี้คงอาบน้ำไม่ได้แน่

และในตอนที่ฉันกำลังจะยกมือขึ้นมาเช็ดน้ำตานั่นเอง

“คุณหนู!”

เมลิซีนก็เข้ามาในห้องพอดี แต่เธอกลับมองฉันอย่าง ตื่นตกใจผิดกับภาพลักษณ์ที่ดูสุขุมนุ่มลึก

อ่า อย่าบอกนะว่าเธอเข้ามาเห็นพอดี...

ดูเหมือนว่าเมลิซีนจะเข้ามาเห็นจังหวะที่ฉันกำลังอ้าปาก หาวเหมือนฮิปโปอยู่

อ่า น่าอายจัง

ฉันพยายามยิ้มอย่างร่าเริงให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อ
ปลอบขวัญอีกฝ่าย

“เธอน่าจะเห็นภาพที่ดูไม่ค่อยดีเข้าสินะ”

แต่เมลิสไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องหาวเลยสักนิด
สมกับเป็นมืออาชีพ

“เป็นอะไรไหมคะ”

เธอเพียงแค่เอ่ยถามตามปกติด้วยน้ำเสียงระมัดระวัง
เท่านั้น

ไหนๆ เธอก็ถามแล้ว ฉันก็คงต้องตอบตามความจริง

ในสายตาเมลิสฉันก็คงจะดูอ่อนเพลียไม่น้อยเหมือนกัน
ดูจากที่เธอถามว่าเป็นอะไรไหมถ้าจะอาบน้ำในสภาพนี้

ขณะที่น้ำตาซึ่งคลอเบาเพราะการหาวไหลลงมาเล็กน้อย
ฉันก็ตอบ

“เมลิสสิน ตอนนี้น้ฉันเหนื่อยมาก อาบน้ำพุร้อนนี้แทนแล้วกัน
นะ ช่วยเปลี่ยนเป็นชุดนอนให้หน่อยได้ไหม”

เธอพยักหน้าให้ฉันอย่างเงิบๆ และเริ่มเปลี่ยนชุดนอนให้ แต่ไม่รู้ทำไมสีหน้าของเมลิสันถึงดูไม่ดีเอาเสียเลย

คงเป็นเพราะ...ฉันเคยทำแย่ๆ กับเธอมาก่อนสินะ

ว่ากันว่าคนที่อยู่ในสถานะเดียวกันมักจะเข้าใจหัวอกกันเป็นอย่างดี

อาจเป็นเพราะฉันเคยมีประสบการณ์มากมายจากการทำงานพาร์ทไทม์ในชาติที่แล้ว จึงรู้สึกสงสารเมลิสันที่ต้องเผชิญกับความยากลำบากภายใต้อำนาจของฉันที่ทำนิสัยแย่มาโดยตลอด

“คือว่า...ตอนนี้ฉันเหนื่อยมากเลยนะ”

การพูดที่คล้ายกับแก้ตัวของฉันทำให้เมลิสันเบิกตาโพลง และรีบโค้งศีรษะลงอย่างรวดเร็ว

“ไม่เป็นไรค่ะ พักผ่อนเถอะค่ะคุณหนู”

ถึงแม้ว่าเธอจะแสร้งทำเป็นเหมือนไม่มีอะไร แต่ในใจคงจะอารมณ์เสียอยู่แน่ๆ พอคิดอย่างนั้น ฉันจึงกล่าวขอบคุณให้กับความเหน็ดเหนื่อยของเธอ

“ขอบใจนะ เมลิสีน”

ดูเหมือนว่าผีเท้าของเธอจะหยุดชะงักไปสักพักหนึ่ง แต่
ความอ่อนเพลียอาจจะทำให้ฉันตาฝาดไปเองก็ได้

ฉันล้มตัวลงนอนบนเตียงทันทีที่เมลิสีนออกไป

เฮ้อ เรื่องราวของฉันกับมิกาลีลจะจบลงแบบนี้จริง ๆ
ใช่ไหม

ฉันตัวสั่นด้วยความดีใจจนหลุดยิ้มออกมาอยู่หลายรอบ

ช่างโล่งใจอะไรอย่างนี้!

ทั้งได้ขอโทษเมลิสีนที่เคยเจ็บปวดใจเพราะอารมณ์ที่
แปรปรวนของฉัน...และจบกับมิกาลีลด้วยดี วันนี้คงจะนอนหลับ
ฝันดีแน่ๆ

ในช่วงกลางดึกที่ดวงจันทร์ลอยเด่นบนท้องฟ้า เหล่าสาวใช้
แอบจับกลุ่มพูดคุยกันในสวนที่ดอกกุหลาบขาวบานสะพรั่ง

“เฮ้อ วันนี้ก็เหนื่อยเหมือนเดิม”

“นั่นสิ แล้วทำไมเมลิสันถึงไม่มาล่ะ”

“คงไม่ได้ถูกคุณหนูต่อว่ายากใหญ่หรอกนะ”

ในตอนนั้นเอง เมลิสันที่พวกเธอกำลังรอก็ปรากฏตัวขึ้น
พอดี

“เมลิสัน!”

พวกสาวใช้เดินไปหาเธอด้วยสีหน้ากังวล

“พี่ เป็นยังไงบ้างคะ เป็นอะไรไหมคะ”

คำถามของเซลลาทำให้เมลิสันนึกถึงคุณหนูขึ้นมาและ
ถอนหายใจเอือกใหญ่

ถึงจะแสวงหาทำเป็นไม่เป็นอะไร แต่ว่า...

ถึงจะพยายามทำสีหน้าเฉยเมย แต่บนดวงตาสีครามของ
คุณหนูมีน้ำตาคลอลอยู่เต็มหน่วย

ถึงจะพยายามยิ้ม แต่ก็ป็นรอยยิ้มที่ดูไม่เป็นธรรมชาติ...
และดูฝืนราวกับกำลังสับสน

ถึงแม้ว่าที่ผ่านมากุณหนูจะทำตัวไม่ค่อยดีเท่าไร แต่พอได้เห็นด้านที่อ่อนแออย่างนั้นเธอก็อดรู้สึกสงสารไม่ได้

“ร้องไห้”

สิ่งที่เมลิสินพูดทำให้ดวงตาของสาวใช้คนอื่นๆ เบิกโพลงด้วยความตกใจและพูดออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า

“คุณหนูทำเกินไปแล้วนะคะ!”

“ถูกต้อง ถ้าโมโหก็ไปลงที่เซอร์มิกาลิสสิ พี่ไม่ได้ทำอะไรผิดเสียหน่อย”

เมลิสินยกมือขึ้นมากุมขมับ ฟังจากที่เพื่อนร่วมงานบ่นแล้ว ดูเหมือนว่าพวกเธอจะเข้าใจผิดคิดว่าคนที่ร้องไห้คือเธอแน่นอน

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ฉัน คุณหนูต่างหากที่ร้องไห้”

สาวใช้ที่กำลังจะถามว่าคุณหนูได้ป้าข้าวของใส่หรือเปล่า ตาโตเป็นไข่นานเพราะตกใจสิ่งที่เมลิสินพูด

“อะไรนะคะ”

“ฉันเข้าไปในห้องหลังจากเตรียมน้ำให้อาบเสร็จแล้ว และเห็นว่าคุณหนูกำลังแอบร้องไห้อยู่”

คำบอกเล่าของเมลิสซาทำให้เหล่าสาวใช้ขมวดคิ้วโดยพร้อมเพรียงกัน พวกเขารู้จักนิสัยของคุณหนูดีว่าเป็นอย่างไร มันจึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อเลยสักนิด

“คุณหนูทำอย่างนั้นจริงหรือ”

“ดูท่าจะยังสะเทือนใจกับการรอกหักอยู่ไม่น้อย วันนี้ก็ดูอ่อนเพลียทั้งวันเลย”

ทุกคนเงยบลงจนเธอปิดปากเงยตาม

ผ่านไปไม่นาน ใครบางคนก็ทำลายความเงยนั้นลง

“เด็กคนนั้นร้องไห้ทั้งนั้นหรือ”

เสียงผู้ชายที่ดังขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยทำให้บรรดาสาวใช้รวมถึงเมลิสซาต่างสะดุ้งตกใจ

“นะ...นายท่าน!”

ดยุกโพลเยนผู้เป็นเจ้าของคฤหาสน์หลังนี้จ้องมองมาที่
เหล่าสาวใช้ด้วยสีหน้าตึงเครียด

เหล่าสาวใช้ต่างตัวสันเป็นลูกนก เพราะถูกจับได้ว่ากำลัง
นินทาลับหลังคุณหนูอยู่จึงไม่มีข้อแก้ตัวใดๆ ถึงแม้จะต้องถูก
ลงโทษสถานหนักก็ตาม

“เธอ”

ดวงตาสีฟ้าของดยุกมองลงมาที่เมลิซีน หญิงสาวหยุด
หายใจและรอให้ริมฝีปากของเขาขยับขึ้น

ไม่นานนัก เสียงเย็นซาก็ดังขึ้นเหนือศีรษะที่ก้มลงจน
แทบติดพื้น

“เล่าทุกอย่างที่เห็นมาให้ละเอียด”

ฉันลืมนึกว่าฉันมาพร้อมกับความรู้สึกโล่งสบายอย่างไม่เคยมี
มาก่อน

อ้อ วันนี้จะต้องเป็นวันที่ดีแน่ๆ